

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 264/2023-34

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Martinom Šutkom, Ernestova bašta 7, Nové Zámky, proti príkazu Okresnej prokuratúry Nové Zámky č. k. I PO-V-7/2022/4404-2 z 26. augusta 2022, proti uzneseniu Okresnej prokuratúry Nové Zámky č. k. Pv 8/22/4404-57 z 10. októbra 2022 a proti uzneseniu Krajskej prokuratúry v Nitre č. k. 2 KPt 248/19/4400-43 z 12. decembra 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 7. februára 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva pokojne užívať majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) príkazom Okresnej prokuratúry Nové Zámky (ďalej len „okresná prokuratúra“) označeným v záhlaví tohto uznesenia a porušenia svojho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením okresnej prokuratúry a uznesením Krajskej prokuratúry v Nitre (ďalej len „krajská prokuratúra“) označenými v záhlaví tohto uznesenia. Napadnutý príkaz i uznesenia navrhuje zrušiť a zároveň žiada o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 10 000 eur a náhrady trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že uznesením zo 4. novembra 2016 bolo vyšetrovateľom Okresného riaditeľstva Policajného zboru, odborom kriminálnej polície Nové Zámky ČVS: ORP-863/2-VYS-NZ-2016 podľa § 199 ods. 1 a 2 Trestného poriadku začaté trestné stíhanie vo veci prečinu poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 písm. a) a 4 Trestného zákona. Dňa 10. decembra 2018 bolo v tomto konaní vznesené obvinenie [REDACTED] a [REDACTED]. Generálny prokurátor Slovenskej republiky uznesením č. k. IV PZ 121/19/1000-9

a IV Pz 123/19/1000-5 z 11. júla 2019 zrušil právoplatné uznesenie okresnej prokuratúry, ktorým zamietla sťažnosť obvinených proti uzneseniu o vznesení obvinenia, a zároveň zrušil aj uznesenie o vznesení obvinenia.

2.1. Následne 5. októbra 2021 vyšetrovateľ Krajského riaditeľstva Policajného zboru, odboru kriminálnej polície v Nitre ČVS: KRP-129/2-VYS-NR-2021 začal trestné stíhanie vo veci obzvlášť závažného zločinu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1 a 4 písm. a) Trestného zákona v jednočinnom súbehu so zločinom zneužívania informácií v obchodnom styku podľa § 265 ods. 2 a 4 písm. a) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že neznámy páchatel' na presne nezistenom mieste 16. augusta 2013 a 11. decembra 2013 v Nových Zámkoch vystupujúci ako štatutárny orgán spoločnosti [REDAKOVANÉ] porušil povinnosť opatrovať alebo spravovať cudzí majetok tým, že uzavrel zmluvy na úkor spoločnosti [REDAKOVANÉ], čím uprednostnil záujmy tretích osôb s vedomým poškodením všetkých akcionárov a veriteľov tejto spoločnosti tým, že spoločnosti [REDAKOVANÉ] predal 16. augusta 2013 časť nehnuteľností za 10 000 eur a 11. decembra 2013 časť nehnuteľností za 5 000 eur, pričom znaleckým posudkom bola stanovená všeobecná hodnota týchto nehnuteľností vo výške 965 588,92 eur, čím došlo k vzniku škody spoločnosti [REDAKOVANÉ] vo výške 950 588,92 eur.

2.2. Toto vyšetrovanie aktuálne prebieha pred Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, Prezidiom Policajného zboru, Národnou centrárou osobitných druhov kriminality, odborom finančného vyšetrovania, oddelením Západ ČVS: PPZ-19/NCK-OFV-ZA-2022.

3. V tejto trestnej veci boli napadnutým príkazom okresnej prokuratúry zaistené predmetné nehnuteľnosti, keďže podľa okresnej prokuratúry zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že sú výnosom z trestnej činnosti. Nehnuteľnosti nadobudla sťažovateľka od spoločnosti [REDAKOVANÉ] na základe kúpnej zmluvy z 2. júla 2014. Podozrivý [REDAKOVANÉ] zastupoval pri prevodoch nehnuteľností spoločnosť [REDAKOVANÉ] (spolu s podozrivým [REDAKOVANÉ]), spoločnosť [REDAKOVANÉ] a aj sťažovateľku. Prevody nehnuteľností sa teda uskutočňovali medzi spriaznenými spoločnosťami a zo znaleckého posudku vyplýva, že nehnuteľnosti boli prevedené za neprimerane nízku kúpnu cenu. Tieto okolnosti podľa okresnej prokuratúry postačujú na konštatovanie dôvodnosti trestného stíhania a realizácie zaisťovacieho úkonu. Odčerpanie výnosov z trestnej činnosti je jedným z hlavných cieľov trestného konania. Zároveň možno podľa okresnej prokuratúry dôvodne predpokladať, že nehnuteľnosti môžu byť prinajmenšom predmetom ochranného opatrenia zhabania veci.

3.1. Sťažovateľka podala 7. septembra 2022 žiadosť o zrušenie príkazu okresnej prokuratúry podľa § 96a ods. 8 Trestného poriadku. Namietala, že jediným poškodeným je spoločnosť [REDAKOVANÉ] ako 100 % akcionár spoločnosti [REDAKOVANÉ], ktorá 5. septembra 2022 vyjadrila nesúhlas so začatým trestným stíhaním a žiadala ho zastaviť. Namietala nedostatok odôvodnenia príkazu, v ktorom nie sú uvedení poškodení ani nie je určená výška škody.

3.2. Okresná prokuratúra napadnutým uznesením žiadosť sťažovateľky zamietla. Zrekapitulovala odôvodnenie príkazu a konštatovala, že dôvody príkazu na zaistenie nehnuteľností trvajú.

3.3. Proti tomuto uzneseniu podala sťažovateľka sťažnosť, ktorú krajská prokuratúra napadnutým uznesením podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú zamietla.

II. Argumentácia sťažovateľky

4. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta:

- a) porušenie práva konať pred orgánom verejnej moci a porušenie zásady oficiality z dôvodu, že napadnutý príkaz okresnej prokuratúry nemal náležitosti verejnej listiny (chýbalo v ňom označenie typu registra parcely), z tohto dôvodu Katastrálny odbor Okresného úradu Nové Zámky nevykonal zápis, konanie prerušil a vyzval okresnú prokuratúru, aby príkaz doplnila. Po jeho doplnení došlo k zápisu poznámky na list vlastníctva. Okresná prokuratúra tento opravený príkaz nezaslala sťažovateľke, čím jej odňala možnosť stať sa účastníkom konania. V čase podania sťažnosti proti uzneseniu okresnej prokuratúry o tom sťažovateľka nemala vedomosť, no na túto procesnú vadu mala krajská prokuratúra prihliadnuť. V tejto súvislosti došlo podľa sťažovateľky k porušeniu zásady oficiality na dvoch stupňoch (na okresnej prokuratúre aj krajskej prokuratúre);
- b) absenciu riadneho a presvedčivého zdôvodnenia príkazu okresnej prokuratúry, ako aj uznesení okresnej prokuratúry a krajskej prokuratúry (ich arbitrárnosť). Sťažovateľka konkrétne namieta, že 1) do príkazu je zahrnutý aj pozemok, ktorý nenadobudla kúpou od spoločnosti [REDAKOVANÉ], ale od mesta [REDAKOVANÉ] 2) na jej námietku o absencii súhlasu jediného poškodeného s trestným stíhaním krajská prokuratúra reagovala odkazom na iné prebiehajúce trestné stíhanie. Obidve trestné stíhanie sú pritom v štádiu začatého trestného stíhania bez vznesenia obvinenia, nikto nebol vypočutý, od skutku uplynulo desať rokov. V prípade prvého trestného stíhania ide pritom o prečin poškodzovania veriteľa, ktorý sa premlčuje po piatich rokoch a na druhé trestné stíhanie nedal súhlas poškodený, na čo mali konajúce orgány prihliadať *ex offio*, 3) argument možnosťou budúceho zhabania vecí považuje sťažovateľka za nelogický, keďže zaistené nehnuteľnosti sú spôsobilým majetkom na zabezpečenie nároku poškodeného na náhradu škody, 4) všetky napadnuté rozhodnutia sú nepreskúmateľné, dôvody zaistenia nehnuteľností sú podľa sťažovateľky vytvárané umelo, okresná prokuratúra aj krajská prokuratúra tieto dôvody tvrdia, no nevysvetľujú;
- c) uvedeným postupom dochádza k zásahu do vlastníctva sťažovateľky, a nie páchatel'a po desiatich rokoch vyšetrovania bez toho, aby sa skúmal iný majetok spoločnosti [REDAKOVANÉ] či jej veriteľa. Sťažovateľka namieta aj nepomer zásahu k sledovanému cieľu. Pripomína, že príjem z predmetných nehnuteľností plynie Úradu pre správu zaisteného majetku.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľky vlastníť majetok (čl. 20 ods. 1 ústavy) a práva pokojne užívať majetok (čl. 1 dodatkového protokolu) napadnutým príkazom okresnej prokuratúry na zaistenie nehnuteľností podľa § 96a ods. 1 Trestného poriadku (keďže zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že sú výnosom z trestnej činnosti) a práva na inú právnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) napadnutým uznesením okresnej prokuratúry o zamietnutí jej žiadosti o zrušenie príkazu na zaistenie nehnuteľností a napadnutým uznesením krajskej prokuratúry, ktorým zamietla sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu okresnej prokuratúry, najmä z dôvodu ich arbitrárnosti.

III.1. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým príkazom okresnej prokuratúry:

6. Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej jednou zo základných podmienok prijatia ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v dvojmesačnej lehote ustanovenej v § 124 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako podanej oneskorene [§ 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde]. V prípade podania ústavnej sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (I. ÚS 201/2022).

7. Z príloh ústavnej sťažnosti je zrejmé, že príkaz okresnej prokuratúry bol sťažovateľke doručený 3. septembra 2022. Ústavná sťažnosť bola doručená ústavnému súdu 7. februára 2023.

8. Keďže zmeškanie lehoty na podanie ústavnej sťažnosti nemožno odpustiť a sťažovateľke táto dvojmesačná lehota vo vzťahu k napadnutému príkazu okresnej prokuratúry uplynula 3. novembra 2022 ešte pred podaním ústavnej sťažnosti 7. februára 2023, ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej oneskoreného podania.

9. Na tomto mieste ústavný súd konštatuje, že medzi formuláciou petitu ústavnej sťažnosti (čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu) a jej odôvodnením (argumentácia týkajúca sa čl. 46 ods. 1 ústavy) dochádza k istej diskrepancii, no vzhľadom na záver o odmietnutí tejto časti ústavnej sťažnosti tento nesúlad stráca na význame.

III.2. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením okresnej prokuratúry:

10. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Zmysel a účel princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy vecí nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu (I. ÚS 539/2022).

11. Vychádzajúc z uvedeného vo vzťahu k napadnutému uzneseniu okresnej prokuratúry, ústavný súd konštatuje existenciu procesnej prekážky brániacej prerokovaniu ústavnej sťažnosti, ktorou je nedostatok jeho právomoci. Sťažovateľka disponovala možnosťou uplatniť svoje námietky o prípadnom pochybení okresnej prokuratúry prostredníctvom opravného prostriedku proti napadnutému uzneseniu, ktorým je sťažnosť v zmysle § 185 ods. 2 v spojení s § 96a ods. 8 Trestného poriadku, ktorú aj využila a o ktorej krajská prokuratúra rozhodla. Právomoc krajskej prokuratúry preto vylučuje právomoc ústavného súdu.

12. Ústavnú sťažnosť sťažovateľky bolo preto potrebné v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie v zmysle § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

III.3. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajskej prokuratúry:

13. Na tomto mieste ústavný súd v prvom rade z hľadiska posúdenia prípustnosti ústavnej sťažnosti konštatuje, že možné porušenie základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v predsúdnom trestnom konaní je v reťazci subsidiarity preskúmané (okrem samotného predsúdneho konania, kde je jeho garantom prokurátor) prostredníctvom korekčných procesných mechanizmov v súdnom konaní (teda využitím práva na súdnu ochranu). Taká právomoc predchádza právomoci ústavného súdu s výnimkou odňatia osobnej slobody väzbou, prípadne generálneho majetkovo-invazívneho opatrenia (zaistenie majetku obvineného), resp. prieskumu porušenia základných práv rozhodnutiami a opatreniami v trestnom konaní proti osobám, ktoré nie sú v tomto konaní obvinenými (porov. II. ÚS 60/2023). Vychádzajúc z uvedeného, možno konštatovať, že ústavná sťažnosť sťažovateľky namietajúcej porušenie jej práv v predsúdnom trestnom konaní nie je neprípustná, keďže sťažovateľka ako obchodná spoločnosť, ktorej svedčí vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam, nie je obvinenou v trestnom konaní. Podozrivým v predmetnom trestnom konaní (toho času v štádiu pred vznesením obvinenia) je fyzická osoba vystupujúca ako konateľ sťažovateľky.

14. Ústavný súd už vo vzťahu k obdobnému inštitútu zaistenia peňažných prostriedkov podľa § 95 a nasl. Trestného poriadku uviedol, že ústavnoprávny prieskum zaistenia peňažných prostriedkov sa v podstate sústreďuje len na tie prípadné pochybenia, v dôsledku ktorých by pre také rozhodnutie chýbal zákonný základ alebo by zjavne nemohlo viesť k naplneniu účelu, ktorý ním má byť dosiahnutý, alebo by v ňom bolo možné vidieť svojvôľu z iného dôvodu. Predmetom tohto prieskumu môže byť aj procesný postup, ktorý zaisteniu peňažných prostriedkov predchádzal (II. ÚS 60/2023, IV. ÚS 602/2021). Aj v prípade zaistenia nehnuteľností podľa § 96a Trestného poriadku aj v prípade zaistenia peňažných prostriedkov pritom ide o zaistenie nástrojov trestnej činnosti a výnosov z trestnej činnosti pre účely ich prepadnutia, resp. ich odobratia prostredníctvom uloženia niektorého z majetkových trestov alebo ochranných opatrení (porov. *Čentěš, J., Kurilovská, L., Šimovček, I., Burda, E. a kol.* Trestný poriadok I. § 1 – 195. Bratislava : C. H. Beck, 2021. s. 466 a nasl.).

15. Podstatný význam pre zdržanlivý prístup ústavného súdu má v prejednávanej veci skutočnosť, že do práv sťažovateľky sa nezasahuje konečným spôsobom. V zmysle § 96a ods. 8 Trestného poriadku ak sa žiadosť o zrušenie alebo obmedzenie zaistenia zamietla, vlastník nehnuteľnosti ju môže, ak v nej neuvedie iné dôvody, opakovať až po uplynutí 30 dní odo dňa, keď rozhodnutie o jeho predchádzajúcej žiadosti nadobudlo právoplatnosť; inak sa o nej nekoná. V priebehu trestného konania má teda sťažovateľka možnosť opakovane žiadať o zrušenie zaistenia (porov. m. m. II. ÚS 480/2021). Ani tieto skutočnosti však ústavnému súdu nebránili, aby rozhodnutia o zaistení nástrojov trestnej činnosti a výnosov z trestnej činnosti (konkrétne rozhodnutia o sťažnosti proti rozhodnutiu o zamietnutí žiadosti o zrušenie zaistenia) v trestnom konaní v minulosti preskúmal z pohľadu namietaného porušenia práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (napr. II. ÚS 60/2023, III. ÚS 43/2023, IV. ÚS 602/2021). Uvedené je potvrdením judikatúry ústavného súdu, v zmysle ktorej ani súdne rozhodnutia dočasnej a zabezpečovacej povahy nemožno úplne vylúčiť z rámca ústavnoprávneho prieskumu.

16. Vychádzajúc z týchto základných princípov, ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľky vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy

napadnutým uznesením krajskej prokuratúry. V predmetnej veci išlo o zaistenie nehnuteľností podľa § 96a a nasl. Trestného poriadku, pričom krajská prokuratúra rozhodovala o sťažnosti proti rozhodnutiu okresnej prokuratúry o žiadosti sťažovateľky podľa § 96a ods. 8 Trestného poriadku v rámci periodického prieskumu odôvodnenosti príkazu na zaistenie nehnuteľností.

17. V odôvodnení napadnutého uznesenia sa krajská prokuratúra stotožnila zo záverom o absencii dôvodov na zrušenie zaistenia nehnuteľností. Podľa jej názoru je napadnuté uznesenie vecne správne a zákonné, nepovažuje za arbitrárny ani záver o neexistencii dôvodov na zrušenie zaistenia nehnuteľností. Uznesenie o začatí trestného stíhania obsahuje všetky náležitosti vrátane výšky škody. Predmetné nehnuteľnosti možno považovať za výnos z trestnej činnosti a môžu slúžiť na uspokojenie nárokov poškodených na náhradu škody. Podľa krajskej prokuratúry poškodeným nie je iba spoločnosť [REDAKOVANÉ], ale aj všetci ďalší veritelia, ktorých nárok bol zmarený zjavne neprimeraným odpredajom sporných nehnuteľností v neprospech spoločnosti [REDAKOVANÉ]. Preto ak nedal súhlas na trestné stíhanie jeden z poškodených, nejde o nezákonné vedenie trestného stíhania a nie je to dôvod na jeho zastavenie. Zároveň upozornila, že je táto námietka predčasná, keďže doteraz nebolo vznesené obvinenie konkrétnej osobe, ku ktorej by bolo možné skúmať vzťah poškodeného (či je osobou, voči ktorej by mala poškodená spoločnosť [REDAKOVANÉ] ako svedok právo odoprieť výpoveď). Z uvedených dôvodov sa nestotožnila s tvrdením sťažovateľky o nezákonnosti vedenia trestného stíhania ani o nezákonnosti uznesenia okresnej prokuratúry. Krajská prokuratúra doplnila, že pri aplikácii inštitútu zaistenia nehnuteľností sa nekladie dôraz na kvalitu dôkaznej situácie smerujúcej k potvrdeniu dôvodnosti podozrenia zo spáchania trestného činu, ale postačí samotná existencia vedenia trestného stíhania pre kvalifikovaný trestný čin.

18. Ústavný súd už vyslovil, že na predbežné a zaisťovacie opatrenie v trestnom procese nie je nevyhnutné dosiahnuť takú mieru dôkazu a zdôvodnenia trestného obvinenia, ako tomu je pri konečnom vecnom rozhodnutí o vine (III. ÚS 43/2023).

19. Už okresná prokuratúra v napadnutom príkaze zdôraznila, že zaistením nehnuteľností nedochádza k odňatiu vlastníckeho práva sťažovateľky, ale ide len o zaisťovací a dočasne obmedzujúci inštitút slúžiaci na to, aby majetok, o ktorom je predpoklad, že je výnosom z trestnej činnosti, bol v prípade, že trestné konanie dospeje do štádia konania pred súdom, dosiahnuteľný na účely zákonného rozhodnutia súdu o ňom.

20. Odôvodnenie napadnutého uznesenia preto ústavný súd vyhodnotil ako primerané tomu, že ide o rozhodnutie o dočasnom zaisťovacom opatrení a nemožno ho *prima facie* považovať ani za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. Odôvodnenie napadnutého uznesenia krajskej prokuratúry tak podľa ústavného súdu predstavuje dostatočný základ na jeho výrok, ktorým bola zamietnutá sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu okresnej prokuratúry. Napadnuté uznesenie krajskej prokuratúry má zákonný podklad, keďže hypotéza právnej normy obsiahnutej v ustanovení § 96a ods. 1 Trestného poriadku sa na základe zistených skutočností (prevod nehnuteľností medzi spriaznenými osobami za neprimerane nízku kúpnu cenu) javí ako naplnená, vedie k naplneniu účelu aplikovaného zaisťovacieho inštitútu (odčerpanie výnosu z trestnej činnosti, zabránenie vyňatia nehnuteľností z dosahu orgánov činných v trestnom konaní a súdu do doby, keď o nich bude možné rozhodnúť na základe vykonaného dokazovania), pričom ústavný súd neidentifikoval prejavy svojvôle v rozhodovaní krajskej prokuratúry.

21. Tento záver nespochybňujú ani námietky sťažovateľky o reakcii krajskej prokuratúry odkazom na iné prebiehajúce trestné stíhanie (ktorá z odôvodnenia napadnutého uznesenia ani nevyplýva), ani polemika sťažovateľky nad možnosťou budúceho zhabania vecí v súvislosti s nárokom poškodeného na náhradu škody, keďže účel zaistenia vyplýva už zo samotného príkazu na zaistenie nehnuteľností.

22. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k záveru, že medzi sťažovateľkou napadnutým uznesením krajskej prokuratúry na jednej strane a obsahom základného práva na inú právnu ochranu na strane druhej neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o jeho porušení. V tejto časti ústavnú sťažnosť preto odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

23. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti argumentuje aj tým, že príkaz okresnej prokuratúry neobsahoval náležitosti verejnej listiny a že až na základe ich doplnenia bola zapísaná poznámka na liste vlastníctva, čo si mala všimnúť krajská prokuratúra pri rozhodovaní o jej sťažnosti proti uzneseniu okresnej prokuratúry. Zároveň tvrdí, že do príkazu je zahrnutá aj nehnuteľnosť, ktorú nenadobudla kúpou od spoločnosti [REDAKOVANÉ], ale od mesta [REDAKOVANÉ]. Z príloh ústavnej sťažnosti vyplýva, že uvedenú argumentáciu sťažovateľka uplatnila prvýkrát až v podanej ústavnej sťažnosti. Ústavný súd konštatuje, že táto námietka sťažovateľky je z dôvodu nevyčerpania možnosti uplatniť ju už v rámci riadneho opravného prostriedku z materiálneho hľadiska v konaní o ústavnej sťažnosti neprípustná z dôvodu princípu subsidiarity. Sťažovateľka tvrdí, že o postupe Katastrálneho odboru Okresného úradu Nové Zámky nemala v čase podania sťažnosti proti uzneseniu okresnej prokuratúry vedomosť. V okolnostiach prejednávanej veci však ústavný súd nepovažoval za potrebné postupovať v zmysle § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde (podľa ktorého ústavný súd neodmietne prijatie ústavnej sťažnosti pre jej neprípustnosť, ak sťažovateľ preukáže, že nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd, z dôvodov hodných osobitného zreteľa), a to práve s ohľadom na „dočasnosť“ napadnutého uznesenia krajskej prokuratúry z dôvodu možnosti sťažovateľky zopakovať žiadosť o zrušenie zaistenia bez uvedenia iných dôvodov po uplynutí 30 dní od právoplatnosti zamietnutia jej predchádzajúcej žiadosti, resp. bez tohto časového obmedzenia pri uplatnení iných dôvodov. V prejednávanej veci je teda prítomný aj dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti proti napadnutému uzneseniu krajskej prokuratúry ako neprípustnej podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

24. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľky stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 3. mája 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu